

Arrest

nr. 317 870 van 3 december 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. DE WACHTER
Overwinningstraat 71 bus A
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 29 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE WACHTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 maart 2022 werd aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar betekend.

1.2. Op 26 april 2023 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Mechelen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden met uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft daar hij zich schuldig had gemaakt aan gewone diefstal en deelname aan een vereniging van misdadigers.

1.3. Op 30 juni 2023 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Gent op verzet veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht maanden met drie jaar uitstel voor vier maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal.

1.4. Op 4 juni 2024 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Veurne op verzet veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels.

1.5. Op 22 november 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoeker op 24 april 2024 ter kennis werd gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: Z.

Voornaam: A.

Geboortedatum: 11.06.1991

Geboorteplaats: Oran

Nationaliteit: Algerije

In de gevangenis gekend als zijnde H.E., °12.07.1999 Oujda, Marokko

alias:

E.H., °12.07.1999 Oujda, Marokko

E.H., °12.07.1999 Benghazi, Libië

E.H., °12.07.1999 Benghazi, Libië

H.A., °12.07.1999, Marokko

H.A.A., °12.07.1999, Libië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Betrokkene was niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal en deelname aan een vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 26.04.2023 door de correctionele rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft. Betrokkene maakte deel uit van een kennelijke vereniging van misdadigers die zich van november 2022 tot begin december 2022 in het gerechtelijk arrondissement Leuven hebben ingelaten met systematische en geplande (winkel)diefstallen. Betrokkene stelt gebruiker te zijn van cocaïne en zijn deel van de buit te hebben verkocht ten einde zijn drugsschulden in te lossen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 30.06.2023 door de correctionele rechtbank van Gent op verzet veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden met 3 jaar uitstel voor 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij op 04.06.2024 door de correctionele rechtbank van Veurne veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden. Betrokkene heeft zich te De Panne op 11.11.2022 schuldig gemaakt aan de diefstal van een voertuig Citroën Berlingo ten nadele van B.D. en te Halle op 12.11.2022 aan een diefstal van een kassa met inhoud + sleutels ten nadele van M.A..

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands privéleven vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken deze fatten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Rekening houdend met de precare verblijfssituatie van betrokkene in België en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het lucratief en repetitief karakter van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van drie jaar hem betekend op 18.03.2022.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 07.11.2024 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken. Z.A. verleent geen medewerking. Hij verklaart in België te zijn sinds 3 jaar, komend uit Algerije via Spanje, Frankrijk en Duitsland. Hij is naar België gekomen om te huwen. Hij heeft geen vaste relatie meer in België, geen minderjarige kinderen, wel andere familieleden in Frankrijk, ondermeer zijn zus en neven. Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EVRM geoordeeld dat : « les rapports entre adulte ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen genieten niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn zus en neven. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met deze mensen wordt dan ook niet aangenomen.

Om in zijn levensonderhoud te voorzien doet hij zwartwerk op markten. Betrokkene stelt gehandicapt te zijn ingevolge een operatie aan zijn hoofd ergens in Europa en dus niet terug te kunnen naar zijn land van oorsprong omdat hij de medische kosten niet kan dragen. Als compensatie voor deze mislukte operatie meent hij een recht op verblijf in Europa te kunnen claimen. Hij wenst dan ook zijn familie in Frankrijk te vervoege. Uit een rapport dd. 15.07.2024 van dokter M.W. van Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat betrokkene een vijftal jaar geleden inderdaad een operatie ondergaan heeft in Frankrijk. Niets uit de voorgelegde stukken laat vermoeden dat deze ingreep vandaag nog negatieve gevolgen zouden kunnen hebben. De Algerijnse medische infrastructuur is bovendien van dien aard dat een medische opvolging van betrokkene, indien deze nodig zou blijken, in Algerije perfect mogelijk is. Dit eerste rapport werd op 18.11.2024 bevestigd door dezelfde dokter gezien er geen nieuwe elementen voorgelegd werden. Op 04.07.2024 reeds had een arts verbonden aan het penitentiare complex van Brugge bevestigd dat betrokkene mocht worden gerepatriëerd.

Verder kan worden opgemerkt dat zijn asielpcedure in Duitsland voor betrokkene geen gunstig resultaat heeft opgeleverd. Een schending van de artikelen 3 & 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is dus niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikelen 74/12.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene heeft in de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 07.11.2024 verklaard in België te zijn sinds 3 jaar, dit ondanks het feit dat hij op 18.03.2022 onderworpen werd aan een inreisverbod van drie jaar. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd. Betrokkene gebruikt meerdere identiteiten : Zinai Abdelkader, °11.06.1991 Oran, Algerije / H.E., °12.07.1999 Oujda, Marokko / E.H., °12.07.1999 Oujda, Marokko / E.H., °12.07.1999 Benghazi, Libië / E.H., °12.07.1999 Benghazi, Libië / H.A., °12.07.1999, Marokko / H.A.A., °12.07.1999, Libië

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18.03.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal en deelname aan een vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 26.04.2023 door de correctionele rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft. Betrokkene maakte deel uit van een kennelijke vereniging van misdadigers die zich van november 2022 tot begin december 2022 in het gerechtelijk arrondissement Leuven hebben ingelaten met systematische en geplande (winkel)diefstallen. Betrokkene stelt gebruiker te zijn van cocaïne en zijn deel van de buit te hebben verkocht ten einde zijn drugsschulden in te lossen. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op

30.06.2023 door de correctionele rechtbank van Gent op verzet veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden met 3 jaar uitstel voor 4 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij op 04.06.2024 door de correctionele rechtbank van Veurne veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden. Betrokkene heeft zich te De Panne op 11.11.2022 schuldig gemaakt aan de diefstal van een voertuig Citroën Berlingo ten nadele van B.D. en te Halle op 12.11.2022 aan een diefstal van een kassa met inhoud + sleutels ten nadele van M.A.. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands privéleven vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Rekening houdend met de precaire verblijfssituatie van betrokkene in België en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het lucratief en repetitief karakter van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, la het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 07.11.2024 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van Dienst Vreemdelingenzaken. Z.A. verleent geen medewerking. Betrokkene stelt gehandicapt te zijn ingevolge een operatie aan zijn hoofd ergens in Europa en dus niet terug te kunnen naar zijn land van oorsprong omdat hij de medische kosten niet kan dragen. Als compensatie voor deze mislukte operatie meent hij een recht op verblijf in Europa te kunnen claimen. Hij wenst dan ook zijn familie in Frankrijk te vervoegen. Uit een rapport dd. 15.07.2024 van dokter M.W. van Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat betrokkene een vijftal jaar geleden inderdaad een operatie ondergaan heeft in Frankrijk. Niets uit de voorgelegde stukken laat vermoeden dat deze ingreep vandaag nog negatieve gevolgen zouden kunnen hebben. De Algerijnse medische infrastructuur is bovendien van dien aard dat een medische opvolging van betrokkene, indien deze nodig zou blijken, in Algerije perfect mogelijk is. Dit eerste rapport werd op 18.11.2024 bevestigd door dezelfde dokter gezien er geen nieuwe elementen voorgelegd werden. Op 04.07.2024 reeds had een arts verbonden aan het penitentiaire complex van Brugge bevestigd dat betrokkene mocht worden gerepatriëerd. Verder kan worden opgemerkt dat zijn asielpprocedure in Duitsland voor betrokkene geen gunstig resultaat heeft opgeleverd. Een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden is dus niet aannemelijk.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene heeft in de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 07.11.2024 verklaard in België te zijn sinds 3 jaar, dit ondanks het feit dat hij op 18.03.2022 onderworpen werd aan een inreisverbod van drie jaar.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene gebruikt meerdere identiteiten : Z.

A., °11.06.1991 Oran, Algerije / H.E., °12.07.1999 Oujda, Marokko / E.H., °12.07.1999 Oujda, Marokko / E.H., °12.07.1999 Benghazi, Libië / E.H., °12.07.1999 Benghazi, Libië / H.A., °12.07.1999, Marokko / H.A.A., °12.07.1999, Libië

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18.03.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal en deelname aan een vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 26.04.2023 door de correctionele rechtbank van Mechelen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel voor wat de voorhechtenis overtreft. Betrokkene maakte deel uit van een kennelijke vereniging van misdadigers die zich van november 2022 tot begin december 2022 in het gerechtelijk arrondissement Leuven hebben ingelaten met systematische en geplande (winkel)diefstallen. Betrokkene stelt gebruiker te zijn van cocaïne en zijn deel van de buit te hebben verkocht ten einde zijn drugsschulden in te lossen.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 30.06.2023 door de correctionele rechtbank van Gent op verzet veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden met 3 jaar uitstel voor 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij op 04.06.2024 door de correctionele rechtbank van Veurne veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 maanden. Betrokkene heeft zich te De Panne op 11.11.2022 schuldig gemaakt aan de diefstal van een voertuig Citroën Berlingo ten nadele van B.D. en te Halle op 12.11.2022 aan een diefstal van een kassa met inhoud + sleutels ten nadele van M.A..

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Het binnendringen in de beslotenheid van iemands privéleven vormt immers automatisch een enorme schending van diens privacy zodat dit een enorme psychische impact heeft op de slachtoffers. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Rekening houdend met de preciaire verblijfssituatie van betrokkene in België en met de maatschappelijke impact van zijn misdadig gedrag en het lucratief en repetitief karakter van de feiten, kan legitiem afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

[...]

2. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) inzake een vrijheidsberovende maatregel.

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel bij uiterst dringende

noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat de vordering hoogdringend is aangezien hij opgesloten is met het oog op verwijdering. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan op korte termijn worden uitgevoerd en een spoedige beslissing is vereist om te vermijden dat hij gedwongen wordt gerepatriëerd, aldus verzoeker. Hij benadrukt dat een beroep op de gewone schorsingsprocedure niet kan worden afgewacht.

Verweerder laat weten dat een terugleiding naar de grens is voorzien op 11 december 2024.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is *in casu* voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. Verzoeker voert in wat zich aandient als een eerste en enig middel de schending aan van *“de materiële en formele motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsmede van artikel 62 van de Vreemdelingenwet evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur”*.

Zijn betoog luidt als volgt:

“2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.7. Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht is De Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Toepassing In concreto

2.9. Verwerende partij lijst in de bestreden beslissing verschillende strafrechtelijke inbreuken op dewelke verzoeker zou hebben begaan en waarvoor hij veroordeeld door verschillende correctionele rechtbanken. Zo werd verzoeker reeds veroordeeld door de correctionele rechtbank te Mechelen op datum van 26 april 2023, de correctionele rechtbank te Gent op datum van 30 juni 2023 alsmede de correctionele rechtbank te Veurne op datum van 4 juni 2024.

2.10. Verwerende partij zwijgt echter in alle talen over de wijze waarop verzoeker recentelijk het Rijk heeft (dienen te) betreden in december 2023. Verzoeker heeft het Belgisch grondgebied immers niet vrijwillig betreden, doch werd hij overgeleverd door de Duitse autoriteiten naar aanleiding van een Europees aanhoudingsbevel dat door de onderzoeksrechter bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne werd afgeleverd op datum van 20 juli 2023.

Het zijn derhalve de Belgische autoriteiten dewelke verzoeker hebben verzocht en verplicht om terug te keren naar België met het oog op het instellen van een strafrechtelijke vervolging. Het bestaan van het Europees aanhoudingsbevel van 20 juli 2023 wordt evenwel verzwegen door de verwerende partij in de bestreden beslissing.

Verzoeker had derhalve in het verleden wel degelijk reeds vrijwillig gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien hij het Belgisch grondgebied had verlaten en zich in Duitsland bevond tot het moment van diens overlevering aan de Belgische autoriteiten.

Verzoeker werd dan ook tegen zijn wil en onder dwang teruggebracht en overgeleverd naar België, terwijl hij het Rijk reeds had verlaten. Het feit dat verzoeker zich derhalve op heden in België bevindt kan dan ook onmogelijk tegen hem worden gebruikt en kan evenmin in zijn nadeel werken, aangezien diens verblijf op heden geenszins zijn eigen keuze was.

Verwerende partij heeft volstrekt ten onrechte geen termijn toegestaan aan verzoeker om vrijwillig te vertrekken en gevolg te geven aan het hem opgelegde verblijfsverbod, aangezien verzoeker in het verleden wel reeds vrijwillig gevolg heeft gegeven aan dit verbod.

2.11. Verwerende partij stelt het volgende in de bestreden beslissing:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18.03.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is”.

Verwerende partij heeft haar beslissing dan ook niet genomen op grond van de juiste feitelijke gegevens, aangezien verzoeker het grondgebied wel degelijk reeds had verlaten en derhalve wel degelijk gevolg had gegeven aan het hem opgelegde verblijfsverbod. De motivering vanwege de verwerende partij waardoor zij meent geen termijn tot vrijwillige uitvoering van het bevel toe te kennen is dan ook volstrekt incorrect.

Gelet op haar ronduit onjuiste motivering heeft verwerende partij het motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden.

2.12. Verwerende partij heeft de bestreden beslissing dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze voorbereid en heeft zich evenmin gebaseerd op werkelijk bestaande en concrete feiten dewelke met de nodige zorgvuldigheid werden vastgesteld aangezien er geen enkele melding wordt gemaakt van het Europees aanhoudingsbevel dat door de onderzoeksrechter te Veurne werd uitgebracht op 20 juli 2024.

Het bestaan van dit Europees aanhoudingsbevel wordt dan ook kwaadwillig verzwegen en genegeerd door de verwerende partij in de bestreden beslissing, hoewel dit een procedureel aspect is dat van zeer belang is voor de beoordeling van de bestreden beslissing door Uw Raad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd dan ook geschonden.

2.13. Het eerste middel is ernstig, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden geschorst.

e) Voor wat betreft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.14. Aangezien verzoeker een schending aannemelijk maakt van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, blijkt aldus dat hieruit volgt dat aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

In elk geval is het zo dat verzoeker nood heeft aan adequate medische zorgen. Verzoeker heeft ingevolge een val immers een breuk in het aangezichtsskelet opgelopen (stuk 7). Ten gevolge van deze val kampt verzoeker tot op de dag van vandaag met chronische (hoofd)pijnen en moet hij regelmatig medisch worden bijgestaan.

In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, ondervindt verzoeker wel degelijk tot op de dag van vandaag de negatieve gevolgen van deze val en is de Algerijnse medische infrastructuur geenszins van dien aard dat “een medische opvolging van betrokkene in Algerije perfect mogelijk is”.

2.15. De FOD Buitenlandse Zaken stelt omtrent de medische infrastructuur in Algerije immers zelf dat deze van een bedenkelijke kwaliteit is in haar reisadvies:

“Het land beschikt over een vrij dicht netwerk van medische centra, publiek en privé, waarvan de kwaliteit variabel is. Met uitzondering van noodgevallen en zonder een buitengewone aanbeveling van een arts of een medisch centrum, is het sterk aanbevolen te kiezen voor een behandeling buiten het land. Het afsluiten van een repatriëringverzekering is een must.”

Een medische behandeling ondergaan in Algerije wordt voor Belgische staatsburgers dan ook sterk afgeraden, doch zou verzoeker – dewelke met een aangetoonde medische problematiek kampt – zonder probleem naar Algerije kunnen worden gestuurd...

Ingeval verzoeker zou worden gerepatriëerd naar Algerije zou dit dan ook in ieder geval zware gevolgen hebben op medisch vlak voor verzoeker, dewelke een moeilijk te herstellen ernstig nadeel omvatten in hoofde van verzoeker.

Het verzoek tot schorsing dient derhalve ontvankelijk en gegrond te worden verklaard.”

De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad

stelt vast dat in de bestreden beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens duidelijk de motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet uiteengezet dat aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Verweerder heeft verder met verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, toegelicht dat aan verzoeker geen termijn om vrijwillig te vertrekken wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder heeft tevens uiteengezet op grond van welke precieze vaststellingen hij tot dit besluit kwam. Daarnaast heeft verweerder ook uiteengezet welke redenen aan de basis liggen van zijn, met toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, genomen beslissing tot terugleiding naar de grens. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel moet *in casu* worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 7, eerste lid en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Allereerst moet worden geduoid dat, in zoverre verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift kritiek wenst te uiten op de overweging in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, deze kritiek is gericht tegen een overtollige overweging in deze beslissing en deze grief dus geen aanleiding kan geven de schorsing of nietigverklaring van deze beslissing. De Raad merkt hierbij op dat het niet is betwist dat verzoeker niet beschikt over een geldig paspoort met een geldig visum, waardoor artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Verzoeker miskende bovendien een eerder opgelegd inreisverbod, waardoor verweerder toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat hij aan het inreisverbod gevolg had gegeven door zich naar Duitsland te begeven en dat er ten aanzien van hem een Europees aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd, reden waarom hij onder dwang van Duitsland naar België werd teruggebracht, doet hieraan geen afbreuk. Het inreisverbod werd verzoeker immers reeds op 18 maart 2022 betekend, terwijl uit de verschillende veroordelingen die verzoeker opliep, blijkt dat hij in november en december 2022 nog verschillende diefstallen pleegde in het Leuvense, in Halle en in De Panne, hetgeen aantoont dat hij zich minstens op die momenten wel degelijk nog steeds dan wel opnieuw op Belgisch grondgebied bevond. Dat verzoeker zich naar Duitsland begaf en in het kader van een op 20 juli 2023 afgeleverd Europees aanhoudingsbevel tegen hem, op 8 december 2023 naar België werd teruggebracht, doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker aanvankelijk geen gevolg gaf aan het opgelegde – en overigens nog steeds geldige, dit wordt door verzoeker niet betwist – inreisverbod van 18 maart 2022 en, integendeel, in België verschillende strafbare feiten kwam plegen in november en december 2022.

In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder, mede gelet op het voorgaande, verder terecht als volgt:

“De redenering van verzoekende partij is geheel onlogisch, nu een Europees aanhoudingsbevel net de vaststelling ondersteunt dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde (motief waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan).

Daarnaast kan het feit dat verzoekende partij in het kader van lopende strafrechtsprocedures en definitieve veroordelingen aan ons land werd overgedragen niet op administratief vlak in haar voordeel spelen. Anders oordelen zou volkomen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing, die gebaseerd zijn op objectieve vaststellingen.

De kern van de zaak is dat de situatie waarin verzoeker zich nu bevindt, niet een gevolg is van een onzorgvuldig onderzoek van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, maar wel van de eigen gedragingen van verzoeker zelf.

Het feit dat een Europees aanhoudingsbevel werd genomen nadat verzoeker in het kader van de Dublin III-Verordening aan de Duitse instanties werd overgedragen, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.”

Volledigheidshalve kan ook nog worden aangegeven dat het, gelet op het feit dat verzoeker meermaals werd veroordeeld voor onder meer verschillende diefstallen, niet kennelijk onredelijk is om te concluderen dat hij een gedrag vertoont dat toelaat te besluiten dat hij de openbare orde kan schaden. Verzoekers betoog dat er ten aanzien van hem een Europees aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd, doet hieraan geen afbreuk.

Verder moet worden aangegeven dat artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt in welke gevallen er kan worden afgeweken van de regel dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel een termijn van dertig dagen voor het vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

De wetgever heeft in artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet vastgelegd dat verweerder geen termijn voor het vrijwillig vertrek moet toekennen indien er een risico op onderduiken bestaat. Verweerder heeft in voorliggende zaak aangegeven van oordeel te zijn dat een dergelijk risico kan worden weerhouden. Hij heeft hierbij gebruik gemaakt van de criteria die de wetgever uitdrukkelijk heeft vastgelegd in artikel 1, § 2, 1°, 2° en 5° van de Vreemdelingenwet. Tevens heeft verweerder verwezen naar artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek dient te worden toegestaan indien de betrokkene een gevaar is voor de openbare orde. Waar verzoeker kritiek uit op de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan omdat er ten aanzien van hem een inreisverbod werd opgelegd, dient erop gewezen dat dit, in het licht van het voorgaande, een overtoollige overweging in de bestreden beslissing betreft en dat deze grief dus geen aanleiding kan geven de schorsing of nietigverklaring van deze beslissing.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens niet deugdelijk werden voorbereid, dat de determinerende motieven incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, die tot de schorsing van de bestreden beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens kan leiden, kan niet worden vastgesteld.

Het eerste en enig middel is niet ernstig.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3.5. Daarenboven moet worden aangegeven dat verzoeker ook nalaat aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt, zodat ook niet is voldaan aan de tweede in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste. Verzoeker wijst weliswaar op de door hem ondergane operatie, doch toont geenszins concreet aan dat verweerder ten onrechte zou hebben vastgesteld dat verzoeker omwille van zijn actuele gezondheidstoestand niet naar Algerije zou kunnen terugkeren. Immers, het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest (stuk 7) dateert van 26 februari 2019, terwijl de medische rapporten in het administratief dossier dateren van 4 en 15 juli 2024 en 18 november 2024 en dus van recentere datum zijn. De verwijzing in het verzoekschrift naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken is *in casu* niet dienstig teneinde de concrete vaststellingen inzake verzoekers actuele gezondheidstoestand in een ander daglicht te plaatsen daar dit is gericht aan reislustige Belgen en dan ook geenszins een leidraad vormt voor de beoordeling van de medische infrastructuur in Algerije in het licht van de bestreden beslissing. Minstens blijkt uit dit reisadvies dat er in Algerije wel degelijk een vrij dicht netwerk van medische centra bestaat, zodat het allerminst van aard is om op de beoordeling dienaangaande in de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Gezien het voorgaande, betoogt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt:

“In tegenstelling tot de actuele onderzoeken die werden verricht door de arts-adviseur én de centrumarts, beperkt verzoeker zich tot een verwijzing naar een medisch attest uit 2019.

Terwijl verzoekende partij geen afbreuk kan doen aan het onderzoek door de arts-adviseur van 04.07.2024 en 18.11.2024 m.b.t. de situatie in Algerije door louter te verwijzen naar een korte passage uit het reisadvies van FOD BuZa.

Vooreerst is dit reisadvies gericht aan Belgische onderdanen die Algerije willen bezoeken, quod non in casu. Verzoeker is een Algerijns onderdaan.

Verzoekende partij toont met haar summier betoog geenszins aan dat zij 1) lijdt aan een ziekte in het kader van artikel 3 EVRM en 2) in Algerije onmogelijk toegang zal hebben tot medische zorgen.

Dit terwijl moet worden herhaald dat de arts-adviseur tot tweemaal toe recentelijk heeft bevestigd dat verzoekende partij toegang kan hebben tot medische zorgen in Algerije én de gemachtigde van de

Staatssecretaris voor Asiel en Migratie uitgebreid heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing omtrent een eventuele schending van artikel 3 EVRM.

Verweerder merkt op dat de vage beschouwingen van verzoekende partij uiteraard niet volstaan opdat aan de hand van concrete elementen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de uitvoering van de in casu bestreden beslissing wordt aangetoond. Door de verzoekende partij wordt geen enkel concreet element aangebracht."

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

S. HUENGES WAJER